

Мирко Младеновић

ДЕВЕТ ЖИВОТА ИВАНА МАЧКА

-Тајна-
-књига трећа-

Отворена књига

Београд, 2026.

Бескрај пустиња

ЛЕДЕНО МОРЕ

Велико триглав језеро

СВЕСЛОВЕНСКИ СВЕТ

Бескрај пустиња

Триглавов храм

Вилинска врела

Вилинкриј

Световидов храм

Дајбогов храм

Озренка

Топло западно море

Жилица

Озренка

Мугленка

Валовито језеро

Мали прст

Жариште

Баба Јагина колиба

Веснино пролеће

Моранина забит

Планина јужни рог

Чаглава река

Временска земна река

Полуострво Јувала

Хладно јужно море

Снежни предели

Боговетне планине

Ладин храм

Северна врет

Замак краља Мислибора

Гилморев врежуљак

Столник

Маглена долина

Безбојна језера

СРБИЈА

Стеновити висови

З. Морава

В. Морава

Ј. Морава

Ибар

Јастребац

Самодрежа

Ибар

Лав

Прштина

Ситница

Copyright © за ово издање Отворена књига

Седми живот – Гордост (Гордица)

I

Разбеснели речни брзаци ковитлали су воду, разбуктавали је, доводили до врења, чинили је агресивном, неосвојивом, неукротивом – живом! Она је носила све за собом, не осврћући се на препреке, знајући само једно: да освоји простор распрострт за њу и због ње. И ту није било места другоме и за другога све до тачке понирања, где се вертикално у огромним слаповима обрушава-ла у водени понор који је отицао из мирног језер-цета у тескобно, усковитлано речно корито, које се у завијуцима пружало до следећег водопада. И тако унедоглед, чинило се.

Већ у првом језеру, у његовим непрегледним дубинама нестали су остаци сплава, а делићи блага остављени на њему били су развучени и разбацани. Одмах за сплавом који се одбијао о све учесталије стене наткриљене над водом, пло-вило је и непомично тело са лицем уроњеним у воду и штрчећом стрелом у леђима. Чинило се неживо и препуштено, остављено речном духу, буде ли га таквог хтео.

Немоћно тело пљусну на језеро испод водопа-да, оставши да плута. Из дубина изрони старац који је уместо руку имао канце, док му се лице губило у маховини, која се изнад чела надовези-вала у траву. Тек пажљивијим посматрањем ра-

забирале су се његове помодреле усне и сјајне, црвене очи. Канџу је пружио на плутајуће тело и наједанпут се стресао. Као да је препознао тог немоћног човека и као да нечим би опоменут и упозорен да се у њега не сме дирати. Са страхопоштовањем рече:

– Иди, Иване Мачку! Пронађи свој пут. Није теби дато да будеш слуга воденом духу.

Нестварна приказа јако одгурну тело и оно се споро отисну до речних струјања, која су га понела за собом. Остављени и сасвим препуштени Иван Мачак клизио је реком, брзо и незадрживо, све до наредног воденог пада. Нестајао би у огромним количинама пенушаве воде које су се шириле у мирну увалу. Распрскујући слапови били су уљуљкани стојећим воденим миром, налик претходном, у коме се зауставио и беживотни путник. Непомичност и непомућеност приказаног пејзажа нарушавале су наге девојке заоденуте водом. Пљускање, кикот и неразговетне речи сасвим су надглашавале пригушени пљусак водопада што допире до њих.

Девојачка граја нагло је постајала необузданија и гласнија како су приметиле посетиоца. Једна од њих седам одвоји се и отплива до предмета опште пажње. Дохвати га за косу, те заграби кроз воду ка нестрпљивим другама, које нису показивале жељу да се уклоне са свог места. Рашириле су круг око себе да начине простора дошљаку. Девојке нежних лица, до врата у води, осматрале су свој плен. Она што га довуче замишљено рече:

– Шта је то од воде, а вода га не узима?

– Узалуд га мориш загонетком, сејо. Та, он је већ уморен – додаде друга.

Риђе девојачке косе залелујале су се узнесе-не језивим, заглушујућим, хистеричним ветром смеха који се отимао са њихових усана и кружио око њих. Разуздане девојачке гласове, неки часак касније, сменили су питки тонови, који су прерасли у милозвучну песму. Оне су здушно певале о љубави, која се завршавала утапањем невесте и женика. За тим чином следила је тугованка родитеља и радост вила водаркиња. А за то време Иваново тело се гуркало од једне до друге, као какав лутак.

Привучена песмом, из непрегледне шуме крај обале изашла је средовечна жена, сасвим нага. Нарочито су у очи упадали њени нокти дужи од прстију и огромне груди које су млитаво падале на раван, храпав трбух. Преко рамена па све до бокова падала јој је дуга риђа коса, делимично прикривајући наготу. Но, та озбиљна жена није марила какву представу исказује њена спољна слика, већ крупним, одсечним корацима загази у реку. Како је запливала, приближавајући се певајућем девојачком кругу – оне су застале, утихнуле, остављајући Ивана да непомично плута у води. Једна од њих рекла је наглас:

– Долази нам шумска мајка.

– Нешто важно хоће да нам каже чим је вилинску песму прекинула – додала је друга.

Даље нису проговарале, сачекале су да шумска мајка доплива до њих. А онда је одјекнуо њен строг, мукли глас.

– Ђери моје несуђене, нисам дошла да вас у песми прекинем – прозборила је шумска мајка, пролазећи кроз њихов круг и застајући код плутајућег Ивановог тела. – Не! Истински сам уживала у вашем поју који није ни птицама дат у посед. Напротив, дошла сам због играрије коју сте започеле са телом мртвим, а живим! Неко из нашег света богова не признаје највећу истину овога света, а то је смрт.

– Како то може бити?! – отео се глас једној од девојака, вила.

– Преплашио се свет на висинама да то тело не испијете сасвим и неупотребљивим га учините. Док је стреле у његовим леђима, ваља му прећи у нови живот. Ђери моје, чуле сте за њега, то је Иван Мачак, витез са другога света, што је Морану Весном ослободио и разна друга чуда и херојства починио.

Њено казивање узбудило је девојачка лица која су заседала помахниталим сјајем – црте њихових затегнутих младих ликова ускомешале су се мењајући се у нешто опакије од људског, па и од животињског. Чудовишни ликови постали су сасвим изобличени, гужвајући црте лица, сваког трена у неку нову грозомору, различитих неспојивих боја, из којих су пламтеле и бљескале црвене очи. Отимали су им се језовити гласови, један за другим.

– Оживи га, мајко, а онда га подај нама...да се живим Иваном поиграмо... Кад је Морани и Весни био добар, не видимо зашто не би био и нама!

Гласови тих створова у кругу слили су се у хук, од кога је вода подрхтавала, а над њом и

беживотно Иваново тело. На те њине гласе на-рогуши се и шумска мајка, мокра коса диже јој се изнад главе, а за њом и остатак тела, те оно истог часа изнад воде нестаде, претварајући се у сокола. Кочоперна, поносита птица јако цикну, замлатарала је дугим крилима умирујући узбуркалу воду под собом, па је онда на Иванова леђа слетела и ту накомстрешене канџе примирила, те је својим другама јетко рекла:

– Очи ћу ископати и покљуцати свакој која дирне Ивана – гласно кликтање испратило је њене последње речи, преваљене преко вребајућег кљуна.

Напречац, ускомешана, љигава, страшна лица разливена у сијасет боја под којима је вибрирала мљацкава маса спласнула су, а црте њихових ликова добијале су свој првобитни девојачки изглед. Једна од њих уплашено је рекла:

– Што нас караш, шумска мати? Шта је вила без очињег вида? Равна је чо'еку! 'Теле смо се само малчице окористити, па га онда својим путем пустити.

– Чујте ме, проклетиње једне! Са изабраником богова спрдње нема! Зарад њега походио ме је глас ваше сеје Беле виле. Јасно сам чула њен глас који је пропутовао многе светове док није дошао до мене. А она вели да су руке богова положене на њега.

– Искрено нам реци, немој нам околишати, хоће ли га наша сеја само за себе? – сумњичаво је изустила једна од девојака.

– То није сестрински – додала је друга.

– А још мање девојачки – узбуђена би трећа.

– Него, да ми њу сачекамо? – предложила је четврта.

– И са њом се договоримо – допуни је пета.

– Па да свима буде лепо – осмехивала се шеста.

– А да Ивану оставимо да нам ред бира? – ни седма није издржала а да нешто не придода.

– Јесте ли се све изређале? – закликтао је људски глас из сокола. – Само о свом окриљу мислите. Све што је воља богова, вама је страно.

– Није ли и наша сеја, Бела вила, таква? Иста као ми! – прекиде је нека од девојака.

– Вала, као ви, није! – завртела је соколица главом. – Она му је посестрима.

– Што нам ниси рекла, но нас пусти да се срамимо – прекори је нека од њих седам.

– Да сте ћутале и слушале, све бих вам лепо и по реду рекла. Овако, таласали су се и гора и вода од ваших гладних очију. Пустићете Ивана Мачка, а сите нећете бити.

– И мора бити баш тако ил' никако? Раде смо га и теби првој уступити, па мало и попричекати – и даље беше непопустљива нека од њих.

– Пусти нас, мати, срца да разгалимо, а њему ни влас косе неће недостајати кад буде стигао својој посестрими – алавост је преовладала у некој другој.

– Ама, чујете ли ме! – соколица је љутито раширила крила. – Бела вила је већ стигла и купа се испод следећег водопада. Ту ће и Ивана дочека-